

### 31. prosince 2014, chvilku před půlnocí

Pod přístřeškem verandy byla zima. Mráz a tma.

Tma jednak proto, že Mags byla o půlnoci venku, a taky proto, že stála ve stínu.

Tohle bylo to poslední místo, kde by ji někdo hledal – kdekoli, a Noel obzvláště. Přijde o všechn vzruch.

Zaplaťpánbůh. Mags litovala, že ji to nenapadlo už před lety.

Opřela se zády o stěnu Aliciina domu a pustila se do směsky křupek, co si s sebou přinesla. (Aliciina máma je připravovala líp než kdo jiný.) Mags slyšela, jak uvnitř hraje hudba, a pak se rozhostilo ticho, což bylo dobré znamení, které ohlašovalo začátek odpočítávání.

Zaslechla, jak kdosi vykřikl: „Deset!“

„Devět!“ přidávali se další.

„Osm!“

Mags to celé propásne.

Senza.

### 31. prosince 2011, chvilku před půlnocí

„Jsou v tom ořechy?“ zeptal se ten kluk.

Mags se zarazila s krekrem naloženým pestem a krémovým sýrem před pusou. „Podle mě jsou v tom piniové oříšky...“ odpověděla a soustředěně na krekr zamžourala.

„Jsou piniové oříšky jako ořechy z normálního stromu?“

„To netuším,“ přiznala Mags. „Ale nemyslím, že by pinie byly keře v přestrojení nebo tak něco.“

Kluk pokrčil rameny. Měl střapaté hnědé vlasy a vykulené modré oči. Na sobě měl pokémonske tričko.

„Nejsem zrovna odborník přes stromy,“ dodala Mags.

„Já taky ne,“ připustil ten kluk. „Jeden by čekal, že jo – kdybych náhodou nějaký ořech snědl, mohlo by mě to zabít. Když by bylo něco, co tě může zabít, tak by ses na to asi měl zkusit stát odborníkem, ne?“

„Těžko říct...“ Mags si nacpala krekr do pusy a začala žvýkat. „O rakovině toho taky moc nevím. Ani o autonehodách.“

„Jo...“ odvětil kluk se smutným pohledem na stůl s občerstvením. Byl vyhublý a bledý. „Ale stromy s ořechama po mně vyloženě jdou, po mně *osobně*. Spíš než možný nebezpečí jsou něco jako profesionální zabijáci.“

„Do háje,“ řekla Mags. „Co jsi ořechům proboha udělal?“

Kluk se zasmál. „Así to, že jsem je jedl.“

Hudba, která celou dobu hrála fakt hlasitě, najednou ztichla.

„Už je skoro půlnoc!“ zahulákal kdosi.

Oba se otočili. Magsina kamarádka z třídnické hodiny, Alicia, stála na pohovce. Byla to její párty – první silvestrovská párty, na kterou byla Mags v patnácti pozvaná.

„Devět!“ zaječela Alicia.

„Osm!“ V suterénu bylo pár desítek lidí a všichni se teď dali do křiku.

„Sedm!“

„Jmenuju se Noel,“ představil se kluk a natáhl ruku.

Mags si otřela zbytky pesta a stopy ořechů z ruky a potřásla si s ním. „Mags.“

„Čtyři!“

„Tři!“

„Těší mě, Mags.“

„Mě taky, Noeli. Blahopřeju, že ses další rok zvládl vyhýbat ořechům.“

„Skoro mě dostaly s tím pestem.“

Mags přikývla. „Jo, bylo to o fous.“

### 31. prosince 2012, chvílku před půlnocí

Noel se svalil na zeď, svezl se vedle Mags a šťouchl do ní ramenem. Pak na ni zatroubil frkačkou. „Nazdar.“

„Nazdar,“ odpověděla s úsměvem. Měl na sobě kostkovanou bundu a bílou košili měl u krku rozepnutou. Přitom, jak byl bledý, snadno zčervenal a právě teď byl růžovoučký od vlasů nad čelem po druhý knoflík košile. „Na parketu jsi hotový uragán,“ prohodila.

„Rád tancuju, Mags.“

„Já vím.“

„A zas tolik příležitostí k tomu nemám.“

Mags povytáhla obočí.

„Rád tancuju *na veřejnosti*,“ dodal Noel. „S ostatníma lidma. Je to sdílený požitek.“

„Tvou kravatu jsem bránila vlastním tělem,“ poznamenala Mags a podala mu červenou hedvábnou vázanku. Noel zrovna tancoval na stolku, když ji po ní hodil.

„Děkuju,“ odpověděl, vzal si kravatu a přehodil si ji kolem krku. „Máš bezva postřeh – ale já se tě snažil vylákat na parket.“

„To byl stolek, Noele.“

„Dva by se na něj vešli, Margaret.“

Mags to s nakrčeným nosem zvažila. „To se mi nezdá.“

„Pro tebe najdu vždycky místo, na každém stolku,“ přesvědčoval ji Noel. „Protože jsme nejlepší kamarádi.“

„Nejlepší kamarádi jste s Poníkem.“

Noel si prsty prohrábl vlasy. Měl je zpocené, kudrnaté a sahaly mu pod uši. „Jo, to jsme – s Poníkem, a taky s Frankie a s Connorem.“

„A s tvojí mámou,“ přidala se Mags.

Noel se na ni zazubil. „Ale s tebou zvlášť. Máme výročí. Nemůžu uvěřit, že by sis se mnou nezatančila na naše výročí.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se. (Věděla přesně, o čem mluví.)

„Stalo se to právě tady.“ Noel ukázal na stůl s jídlem, kde Aliciina máma vždycky nachystala něco na zub. „Měl jsem alergickou reakci a ty jsi mi zachránila život, když jsi mi vrazila do srdce adrenalinový pero.“

„Jenom jsem snědla pesto,“ opravila ho Mags.

„Ale hrdinně,“ souhlasil Noel.

Mags se náhle posadila zpříma. „Nejedl jsi dneska ten kuřecí salát, že ne? Byly v něm mandle.“

„Pořád mi zachraňuješ život,“ dojímal se Noel.

„Že ne?“

„Ne, ale dal jsem si ovocný koktejl. Myslím, že v něm byly jahody – svědčí mě celá pusa.“

Mags se na něj ustaraně zahleděla. „Jinak dobrý?“

Noel se zdál být v pohodě. Vypadal uhoněný a upocený. Jeho zuby jako by byly pro jeho pusu příliš široké a pusa zase moc široká pro obličej.

„Je mi fajn,“ uklidnil ji s úsměvem. „Řeknu ti, jestli mi začne otýkat jazyk.“

„Nech si svoje chlípné alergické reakce pro sebe,“ usadila ho.

Noel významně zahýbal obočím. „Měla bys vidět, co se stane, když sním koryše.“

Mags zvedla oči ke stropu a snažila se nesmát. Po chvíli se na něj podívala znovu. „Moment, co se stane, když sníš koryše?“


Noel lhostejně máchl rukou před hrudníkem. „Dostanu vyrážku.“

Mags se zamračila. „*Jak* to, že jsi ještě naživu?“

„Díky každodennímu úsilí hrdinů, jako jsi ty.“

„Nejez ani ten růžový salát,“ varovala ho. „Jsou v něm garnáti.“

Noel jí přehodil svou červenou kravatu kolem krku a usmál se na ni. Jinak, než když se křenil. „Díky.“



„Já děkuju *tobě*,“ odpověděla Mags, když srovnala konce kravaty a zadívala se na ně. „Hodí se mi ke svetru.“ Mags na sobě měla dlouhé úpletové šaty ve skandinávském stylu s milionem barev.

„Všechno se ti hodí ke svetru,“ řekl Noel. „Vypadáš jako velikonoční vajíčko s vánočním motivem.“

„Připadám si jako hodně barevný mupet,“ usoudila Mags. „Jeden z těch huňatých.“

„Líbí se mi,“ poznamenal Noel. „Je to hostina pro všechny smysly.“

Nevěděla, jestli si z ní neutahuje, a tak změnila téma. „Kam se ztratil Poník?“

„Tamhle.“ Noel ukázal na protější stranu pokoje. „Chtěl zaujmout pozici, aby nenápadně postával blízko Simini, až odbíje půlnoc.“

„Aby ji mohl políbit?“

„Přesně,“ odpověděl Noel. „Na pusu, když všechno půjde podle plánu.“

„To je tak nechutný,“ prohlásila Mags, zatímco si pohrávala s konci Noelovy kravaty.

„Líbání?“

„Ne... líbání je prima.“ Cítila, jak rudne. Naštěstí nebyla taková bledule jako Noel. Nebude jí zářit celý obličej a krk. „Nechutný je využívat Silvestr jako záminku, aby člověk dal pusu někomu, kdo o ni třeba nestojí. Využívat ho jako léčku.“

„Možná by Simini Poníka *ráda* políbila.“

„Nebo to možná bude hodně trapný,“ namítla Mags. „Ale ona do toho stejně půjde, protože má pocit, že musí.“

„On se na ni nevrhne,“ bránil Poníka Noel. „Vsadí na oční kontakt.“

„Jak na oční kontakt?“

Noel se rozhlédl a pak navázal oční kontakt s Mags. S nadějí zvedl obočí a jeho oči zněžněly a byly plné příslibu. Roz-

hodně to byl výraz, který říkal: *Hej, je to v pohodě, když ti dám pusu?*

„Aha,“ řekla Mags. „To je vážně dobrý.“

Noelův výraz v tu ránu zmizel a nahradil ho jiný, který naznačoval *Si piš*. „Jasně že to je dobrý. Už jsem pár holek políbil.“

„*Vážně?*“ zeptala se Mags. Věděla, že se Noel baví s holka-ma, ale nikdy neslyšela nic o tom, že by s nějakou chodil. Přece by se o tom dozvěděla – byla jedním z Noelových čtyř nebo pěti nejlepších kámošů.

„Uhm,“ potvrdil Noel. „Tři holky, při osmi různých příležitostech. Myslím, že vím, jak navázat oční kontakt.“

To bylo povážlivě víc polibků, než Mags stihla nasbírat během svých šestnácti let.

Znovu se ohlédla za Poníkem. Stál blízko televize zahleděný do mobilu. Simini byla pár kroků od něj a povídala si s kamarádkami.

„Ale stejně,“ trvala Mags na svém, „přijde mi to jako podvod.“

„Jak to podvod?“ zeptal se Noel a zadíval se stejným směrem. „Ani jeden s nikým nechodí.“

„Ne jako takový podvod,“ řekla Mags. „Spíš jako... předbíhání. Když se ti někdo líbí, měl by ses snažit. Měl bys toho člověka poznat. První pusy by sis měl zasloužit.“

„Poník a Simini se přece znají.“

„Jasně,“ souhlasila, „ale nikdy spolu nešli na rande. Naznačila Simini vůbec někdy, že o něj má zájem?“

„Někdy lidi potřebují pomoc,“ usoudil Noel. „Chci říct – koukni na Poníka.“

Mags to udělala. Byl oblečený v černých džínách a černém tričku. Na hlavě teď měl napůl odrostlé číro, ale když přešel na střední, nosíval koňský ohon, a lidi mu doteď říkali „Poník“. Poník byl hluchý a legrační a někdy hluchý a nesnesitelný. V jednom kuse si kreslil po ruce plnicím perem.

„Ten borec nemá poněti, jak říct holce, že se mu líbí,“ namítl Noel. „Je úplně v koncích... A teď se podívej na Simini.“

Mags to udělala. Simini byla drobná, křehká a tak plachá, že nemohlo být řeči o tom, že by sama opustila svou ulitu. Pokud jste se Simini chtěli mluvit, museli jste vlézt do ulity za ní.

„Ne každý je lev salónů jako my dva,“ prohlásil Noel s povzdechem a naklonil se k Mags, aby ukázal na Poníka a Simini. „Ne každý ví, jak dosáhnout toho, co chce. Možná je půlnoc přesně to, co tihle dva potřebují, aby se věci daly do pohybu. Přece bys jim to nevyčítala, ne?“

Mags se otočila k Noelovi. Tvář měl přímo nad jejím ramenem. Sálalo z něj teplo. A vůně nějakého deodorantu od Walgreens. „Umíš být pěkně melodramatický.“

„Situace, kdy hledím smrti do očí, to ve mně vyvolávají.“

„Třeba tanečky na stolcích?“

„Ne, jahody,“ řekl, vyplázl jazyk a pokusil se přitom mluvit. „Neyaa ouchle?“

Mags si Noelův jazyk zkusila pořádně prohlédnout, když vtom hudba ztichla.

„Už je skoro půlnoc!“ zakřičela Alicia stojící poblíž televize. Na Times Square začali odpočítávat. Mags si všimla, že Poník zvedl hlavu od mobilu a nenápadně se přiblížil k Simini.

„Devět!“ zaburácela místnost.

„Osm!“

„Tvůj jazyk se zdá být v pořádku,“ prohodila Mags, když se obrátila zpátky k Noelovi.

Vtáhl ho zpátky do pusy a usmál se.

Mags zvedla obočí a sotva si uvědomovala, že to dělá. „Všechno nej k výročí, Noeli.“

Noelův pohled zjihl. Mags tedy aspoň měla takový dojem. „Všechno nej k výročí, Mags.“

„Čtyři!“



Najednou k nim přiběhla Natalie, sklouzla po zdi vedle Noela a popadla ho za rameno.

Natalie byla kamarádka jich obou, ale nebyla to *nejlepší* kámoška. Měla karamelově hnědé vlasy a nosovala dost rozhalené flanelové košile. „Šťastný nový rok!“ zahulákala na ně.

„Ještě ne,“ upozornila ji Mags.

„*Jedna!*“ zaječeli všichni.

„Šťastný nový rok!“ popřál Noel Natalii.

Pak se k němu Natalie naklonila a políbili se.

### 31. prosince 2013, chvílku před půlnocí

Noel stál na opěrcce pohovky a natahoval ruce k Mags.

Mags kolem něj procházela a vrtěla hlavou.

„Nenech se prosit!“ křikl Noel, aby přehlušil dunící hudbu.

Mags zavrtěla hlavou znovu a přidala zakoulení očima.

„Je to naše poslední šance si spolu zatančit!“ naléhal. „Maturujem!“

„Na tancování máme ještě celý měsíc,“ namítla Mags a zastavila se u stolu s jídlem pro mini quiche.

Noel přešel po pohovce, stoupl si na stolek a pak natáhl jednu dlouhou nohu, co nejdál to šlo, aby se dostal na dvousedáčku vedle Mags.

„Hrají naši písničku,“ připomněl jí.

„Hrají ‚Baby Got Back‘,“ nedala se Mags.

Noel se zazubil.

„Už jenom proto s tebou nikdy netancuju,“ sdělila mu Mags.

„Ty se mnou netancuješ tak jako tak,“ namítl.

„Dělám s tebou všechno ostatní,“ zaúpěla Mags. To byla pravda. Učila se s Noelem. Obědvala s Noelem. Vyzvedávala Noela cestou do školy. „Chodím s tebou dokonce i k holiči.“



Noel se dotkl vlasů na temeni. Byly hnědé a husté a spadaly mu po límec v mírných kadeřích. „Mags, když se mnou nejdeš, vezmou mě vždycky moc nakrátko.“

„Já si nestěžuju,“ bránila se Mags. „Jenom si chci chvílku posedět.“

„Co to jíš?“ zajímal se.

Mags se podívala na ták. „Nějaký quiche.“

„Můžu si dát taky?“

Strčila si do pusy další a zkoumavě ho přežmoulávala. Nechutnal po ořeších, ani po jahodách, ani po kiwi nebo korýších. „Myslím, že jo,“ odpověděla. Zvedla quiche a Noel se sklonil a snědl jí ho z prstů. Spolu se sedačkou Noel měřil dobrých sedm a půl stopy. Měl na sobě směšný bílý oblek. Trojdílný. Kde u všech všudy člověk spláší trojdílný bílý oblek?

„Dobry,“ pochvaloval si Noel. „Dík.“ Natáhl se pro její colu a Mags ho nechala upít – potom ji spěšně odtáhl od ústa a naklonil hlavu na stranu. „Margaret, hrají naši písničku.“

Mags se zaposlouchala. „To je ta od Ke\$hy?“

„Pojď si zatancovat. Máme výročí.“

„Nerada tančím s hromadou lidí.“

„Ale to je ten nejlepší způsob tancování! Tancování je sdílený prožitek!“

„Pro tebe,“ namítla Mags a strčila ho do stehna. Noel zavrával, ale nespádl. „My dva nejsme stejná osoba.“


„Já vím,“ odpověděl Noel s povzdechem. „Ty můžeš jíst ořechy. Sněž za mě jednu z těch buchtíček – ať se aspoň podívám.“

Mags mrkla na stůl s občerstvením a ukázala na talíř pekanových buchtíček. „Myslíš tyhle?“

„Jo,“ řekl Noel.

Mags si jednu vzala a ukousla z ní. Když jí na květované šaty spadly drobečky, smetla je dolů.

„Je dobrá?“ zajímal se Noel.



„Dokonce moc,“ odpověděla. „Pěkně hutná a vůbec ne suchá.“ Znovu si ukousla.

„To není fér,“ zoufal si Noel, který se držel opěradla sedačky a naklonil se k Mags ještě víc. „Ukaž.“

Mags otevřela pusu a vyplázla jazyk.

„To není fér,“ řekl. „Musí to být lahoda.“

Mags zavřela pusu a přikývla.

„Dojez z lahodnou buchtičku a pojď si zatančit,“ vyzval ji.

„Tančí s tebou celý svět,“ namítla Mags. „Mě můžeš v klidu vynechat.“

Popadla další quiche a ještě jednu buchtičku a odtáhla Noela za sebou.

U Alicie v suterénu nebylo moc míst k sezení, proto taky Mags obvykle skončila na podlaze. (A proto možná Noel obvykle skončil na stolku.) Poněk si zabral sedací pytel u baru v koutě a Simini se mu uvelebila na klíně. Simini se na Mags usmála a Mags jí úsměv oplatila a zamávala jí.

V baru nebyl žádný alkohol. Aliciini rodiče ho vždycky, když jejich dcera pořádala párty, schovali. Všechny barové židličky byly obsazené, a tak Mags za pomoci okolí vysedla rovnou na bar.

Dívala se, jak Noel tančí. (S Natalií. A pak s Alicií a Connozem. A pak sám s rukama nad hlavou.)

Dívala se, jak všichni tančí.

Všechny párty se konaly tady v suterénu, po fotbalových zápasech i po plesech. Před dvěma lety Mags s výjimkou Alicie nikoho v téhle místnosti pořádně neznala. Teď tu byli všichni buď její nejlepší kamarádi, nebo kamarádi, nebo někdo, koho znala dost dobře na to, aby se od něj držela dál...

Nebo Noel.

Mags dojedla buchtičku a sledovala, jak Noel poskakuje po pokoji.